

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMNEZEU AȘA A IUBIT LUMEA, ÎNCÂT PE FIUL SĂU CEL UNUL-NĂSCUT L-A DAT

**DUMINICA DINAINTEA
ÎNĂLȚĂRII SFINTEI CRUCI**
(Convorbirea lui Iisus cu Nicodim)

†) SF. CUV. ȘIMEON ȘI AMFILOHIE
DE LA PÂNGĂRAȚI; SF. MC. SOZONT;
SF. CUV. CASIANA IMNOGRAFA

Evanghelia acestei duminici are numai cinci versete – Ioan 3, 13-17 – dar are o însemnătate deosebită. Din ea poți dezvolta o adevărată teologie, o teologie care cuprinde în sine cele mai adânci învățături lăsate de Mântuitorul Iisus Hristos. Ele se referă la întruparea Domnului, la gestul unei mari iubiri a lui Dumnezeu față de oameni, ne vorbește despre nașterea noastră prin botez din apă și din Duh, de pătimirile mântuitoare ale Domnului Iisus și acesta este fundamentul celei mai profunde teologii despre răscumpărare.

Cu cine a avut Domnul această discuție? Cu Nicodim, un mare învățător de lege, unul din Sinedriu, care cunoștea bine legea lui Dumnezeu și mai ales felul în care o aplicau evreii.

Aceast personaj se duce la Mântuitorul noaptea, în ascuns, pentru că știa că oricine va mărturisi pe Iisus Hristos va fi exclus din sinagogă. Avea multe întrebări să-i pună Mântuitorului, dar Mântuitorul l-a acoperit, l-a adus la tăcere.

Evanghelistul Ioan consemnează de mai multe ori în evanghelia sa numele lui Nicodim. De altminteri, lui Nicodim și femeii samarinence Hristos li S-a descoperit în toată frumusețea Sa dumnezeiască.

Dar să-l lăsăm pe Sfântul Evanghelist Ioan să ne spună cum s-a adresat acest fruntaș al iudeilor, venind noaptea în ascuns la Iisus: „Rabi, știm că de la Dumnezeu ai venit învățător; că nimeni nu poate face

aceste minuni, pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el.” (Ioan 3, 2)

Să analizăm puțin textul „Rabi, știm”, că aceste vorbe la plural ne arată că Nicodim nu venise numai în numele lui, el vorbea în numele unor învățați ai legii care vedeau în Iisus Hristos un mare învățător, venit de la Dumnezeu. Dar Mântuitorul nu-l lasă să vorbească, ci îl provoacă la o discuție mult mai înaltă. „De nu se va naște cineva de sus, nu va putea să vadă împărăția lui Dumnezeu.” Iar Nicodim n-a priceput nici cât un copil cum poate omul să se nască fiind bătrân.

Atunci Hristos îi deschide mintea. Căci Domnul îl provoacă la o altă gândire, mai adâncă, vorbind despre botez, căci de nu se va naște cineva din apă și din Duh nu va putea să intre în împărăția lui Dumnezeu.

Apoi Hristos îl invită: trebuie să vă nașteți de sus și vorbește despre rolul duhovnicesc al botezului. Iar la versetul 10 îl ia ca pe un neștiutor: „Tu ești învățătorul lui Israel și nu cunoști acestea?” (Ioan 3, 10) „Dacă v-am spus cele pământești și nu credeți, cum veți crede cele cerești?” (Ioan 3, 12)

Domnul face un pas mai departe, îi descoperă adâncurile pe care Nicodim cu greu le poate înțelege: „Și nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel ce S-a coborât din cer, Fiul Omului, Care este în cer.” (Ioan 3, 13) Nicodim a rămas surprins. Cred că întrebările pe care le avea în cap erau pentru Hristos copilării și el s-a ferit să I le mai pună. Iar Hristos mai departe îi și clarifică identitatea, El s-a coborât din cer, Fiul Omului care este în cer.

La aceste cuvinte Nicodim a rămas uimit și fără replică. Nicodim nu recunoștea decât pe Moise și, deși nu l-a întrebat nimic, ca Dumnezeu, Iisus Hristos știa lucrul acesta, de aceea în dialogul Lui îl amintește pe Moise, ca să justifice prezența lui Hristos ca Fiul al lui Dumnezeu și apoi și cuvântul Său ca să-i arate cine este. Deci i-a adus aminte de o întâmplare din vremea în care Moise se afla în pustiu cu poporul, când evreii s-au ridicat împotriva lui Dumnezeu și împotriva lui Moise. Atunci șerpi veninoși s-au arătat și i-au mușcat pe evrei și toți cei care au cântit au murit. Moise, la porunca lui Dumnezeu a ridicat un șarpe în pustie și toți care priveau șarpele se tămăduiau de mușcătura șerpilor.

Era o prefigurare a răstignirii lui Hristos. De aceea și Hristos îi spune lui Nicodim „Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa trebuie să se înalțe Fiul Omului” (Ioan 3, 14) și i-a subliniat lui Nicodim un adevăr fundamental al misiunii sale hristologice. Tot așa, spune Mântuitorul, să se înalțe Fiul Omului, „Ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3, 15)

Și acum Mântuitorul îi arată rostul misiunii Sale în lume, chemarea și misiunea Sa „Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3, 16)

Este greu să înțelegi totul, dar pentru Nicodim dialogul a fost năucitor. Nu știu dacă a avut puterea să priceapă tot dar, ca un învățător de lege, a fost tratat ca atare, i-a arătat din Scripturi care este rostul lui Moise și care este rolul lui Hristos în lume, i-a arătat misiunea Sa și ținta misiunii Sale în lume, adică a venit ca lumea să se mântuiască prin El, dar va veni și ca Judecător. El a venit ca

lumea să umble în lumină, dar lumea a iubit mai mult întunericul decât lumina. Într-un cuvânt, Hristos și-a justificat misiunea cu scopul de a-l lumina pe Nicodim și pe toți cărturarii și pe învățătorii de lege, dar mai ales pe noi.

Și ca să revenim la praznicul de astăzi, Hristos a arătat că pe Cruce se află altarul jertfei Sale și, ca să înțelegem mai bine, amintim o întâmplare din Vechiul Testament relatată în cartea Ieșirea, unde Moise sfătuiește pe preoți ca să sfințească altarul de jertfă timp de șapte zile și tot cel care se va atinge de acest altar pe care se jertfea animalul să fie sfințit: „Șapte zile să cureți astfel jertfelnicul și să-l sfințești și va fi jertfelnicul sfințenie mare; tot ce se va atinge de el se va sfinți.” (Ieșirea 29, 37)

Deci dacă pe un altar pe care se jertfeau animalele oamenii se sfințeau atingându-se de el, ce se va întâmpla cu Sfânta Cruce, Altarul pe care S-a jertfit Hristos, care este infinit mai mare decât altarul sfințit din vremea lui Moise? Și dacă oamenii se tămăduiau de mușcăturile veninoase ale șerpilor privind

spre șarpele de aramă, ce va fi cu cei care vor privi pe Fiul lui Dumnezeu răstignit pe Cruce?

Încă din secolul I oamenii au înțeles mesajul lui Hristos și cinsteau Sfânta Cruce. Dar unii n-au înțeles și multă suferință le aduceau Apostolilor, drept pentru care Sfântul Apostol Pavel scrie Filipenilor la capitolul 3, versetul 18: „Căci mulți, despre care v-am vorbit adeseori, iar acum vă spun și plângând, se poartă ca dușmani ai crucii lui Hristos”, iar în Epistola întâia către Corinteni, capitolul 1, versetul 18, Sfântul Pavel le spune cărturarilor așa: „Căci cuvântul Crucii, pentru cei ce pier, este nebunie; iar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu.”

De aceea noi, râvnitori părinteștilor obiceiuri, cinștim Sfânta Cruce, cu ea ne însemnăm pruncii, ne însemnăm când începem munca, în toate momentele importante ale vieții noastre, ne însemnăm patul și mormântul.

Amin! ✝

Părintele Dinu

CUVIOȘII ROMÂNI DIONISIE DE LA COLCIU ȘI PETRONIU DE LA PRODROMU AU FOST CANONIZAȚI DE PATRIARHIA ECUMENICĂ

Sfântul Sinod al Patriarhiei Ecumenice, întrunit la Constantinopol în perioada 30-31 august, a decis canonizarea cuvioșilor români Dionisie (Ignat) de la Colciu și Petroniu (Tănase) de la Prodromu. Dreptul de a canoniza pe cineva aparține Bisericii locale unde acea persoană și-a trăit ultima parte a vieții și unde a trecut la Domnul.

Ziuă de pomenire a Sf. Cuv. Dionisie Vatopedinul (Chilia „Sf. Gheorghe”, unde s-a nevoit, aparținea de mănăstirea athonită Vatoped) va fi 11 mai, iar ziua de pomenire a Sf. Cuv. Petroniu Prodromitul va fi 24 februarie.

Textele liturgice în limba greacă pentru slujbele cuvioșilor au fost realizate de Patriarhia Română și propuse Patriarhiei Ecumenice. În 2022, ierarhii români au discutat texte liturgice românești pentru slujbele lor.

Ieroschim. Dionisie Ignat (1909-2004)

A fost al optulea și cel mai mic copil al unei familii de țărani din județul Botoșani. A urmat doar școala primară, unde a fost mereu premiant, și câteva clase de școală profesională.

A ajuns în Sf. Munte Athos când avea

17 ani, împreună cu fratele lui, monahul Ghimnazie, și a devenit, treptat, unul dintre cei mai experimentați duhovnici din Sfântul Munte.

S-a mutat la Domnul în 2004, la 95 de ani de viață pământească, din care 78 petrecuți în Sfântul Munte Athos. La înmormântarea sa a participat actualul Rege Charles al III-lea al Marii Britanii.

Arhim. Petroniu Tănase (1914-2011)

S-a închinoviat la Mănăstirea Neamț când era foarte tânăr. A studiat Teologia

la București și a lucrat pentru scurt timp la Cancelaria Sfântului Sinod și la secretariatul Patriarhului Nicodim.

A ajuns în Sf. Munte Athos în 1978, cu aprobarea statului român, după ce monahii de la Prodromu au cerut ajutor pentru revigorarea obștii în urma deceniilor de comunism din România, care i-a izolat.

A fost ales stareț în 1984 și a condus obștea de la Prodromu până în 2011, anul mutării sale la cele veșnice. **(Sursa informațiilor: basilica.ro) ✝**

NAȘTEREA FECIOAREI MARIA, DAR VESTIT LUMII DE LA ÎNCEPUTURI

Primul praznic din Anul bisericesc este Nașterea Maicii Domnului. Cântările acestei sărbători vestesc bucuria căci „iată, cămara Luminii și Cartea Cuvântului vieții din pântecul sterp a ieșit și ceea ce s-a născut ușă către Răsărit așteaptă intrarea Preotului celui Mare”.

Începutul vieții Maicii Domnului prin nașterea sa din dumnezeieștii părinți Ioachim și Ana stă sub semnul bucuriei care se vestește la toată lumea, pentru că din ea va răsări Soarele dreptății, Hristos Dumnezeu nostru. Faptul acesta ne arată că Maica Domnului este mai mult decât un model de sfințenie pentru timpul său, strălucind nu numai în neamul sau în generația sa, ci ea este pururea călăuzitoare spre Viață, ca Maică a Vieții. Ea este acoperitoarea și mijlocitoarea noastră în Biserică, ea ne descoperă sensul cel adevărat al maternității și nașterii noastre în Dumnezeu. În zilele acestea, în timpul nostru, mai ales tinerii sunt chemați să caute sensul viețuirii celei adevărate. Nu este de ajuns să auzi Cuvântul lui Dumnezeu dacă nu rodești. Ca să primești rodu cel adevărat, trebuie mai întâi să arăți că nu ai zămislit în moarte și spre moarte, că pântecul sufletului tău nu a făcut rod păcatului, ci a primit taina mântuirii cu evlavie și cu frică de Dumnezeu.

Nicolae Cabasila îi elogiază pe părinții Fecioarei, Ioachim și Ana, numindu-i „fericita pereche”, căci ei sunt mai presus de toți dreptii Vechiului Testament, Noe, Moise, Iosua sau Avraam, fiindcă au devenit colaboratori ai lui Dumnezeu în realizarea tainei unirii cerului cu pământul. Superioritatea lor vine din rodu pe care această familie l-a dăruit lui Dumnezeu și omenirii întregi.

Prunca Maria este atât opera rugăciunii sfinte și curate a părinților ei, cât și darul lui Dumnezeu către aceștia și către lumea întreagă. Prima profeție mesianică din Vechiul Legământ care anunță mântuirea lumii prin „sămânța femeii”, adică Fiul Omului, este cea din cartea Facerii 3, 15. Pe baza acestui text, Sfinții Părinți vor dezvolta o paralelă între prima Evă, prin care a venit ispita căderii, și a doua Evă, Maica Domnului, prin care a venit Răscumpărătorul neamului omenesc.

Un alt simbol care vorbește despre persoana Maicii Domnului este „scara lui Iacov”, întâlnită în Facerea 28, 12: „Și a visat, parcă era o scară sprijinită pe pământ, iar cu vârful atinge cerul, iar îngerii lui Dumnezeu se suiau și se pogorau pe ea.” Coborârea lui Dumnezeu pe pământ la oameni s-a făcut prin întrupare, iar aceasta

prin Maica Domnului.

Prorocul Isaia vorbește în cartea sa de „toiagul din rădăcina lui Iesei” (Is. 11, 1), din care va răsări o floare. Sfinții Părinți arată că Fecioara Maria este „toiagul” prin care Marele Păstor duce turma cu-vântătoare la pășuni veșnice.

Preacinstul nume al Mariei a fost menit să slujească tainei Întrupării iconomice a lui Dumnezeu Cuvântul. El adună în sine atotputernicia, înțelepciunea și bunătatea lui Dumnezeu. Provenind din ebraicul „Aia”, Maria se tâlcuiește „Doamna”, fiindcă ea domnește și stăpânește peste toate zidurile cerești și pământești, ca Maică a lui Dumnezeu, având desăvârșită putere. Dar Maria se mai tâlcuiește și „luminare”, iar Sfântul Ambrozio ne spune că Maria înseamnă „mare”.

Maria este simbolul bunătății și al harului lui Dumnezeu. Fecioara Maria a primit puterea de la Tatăl, ca fiică a Lui, ca să săvârșească pe pământ ca Maică ceea ce Dumnezeu săvârșeste în cer ca Tatăl. De asemenea, ea a luat înțelepciunea de la Fiul, ca Maică a Lui, ca să împace cerul cu pământul, pe Dumnezeu cu omul. De la Sfântul Duh a luat bunătate și har, ca să împartă tuturor creaturilor, cerești și pământești, darurile și harurile ei duhovnicești.

Viața Sfintei Maria a fost una de dăruire totală Împăratului ceresc. Deși născută cu păcatul strămoșesc, Maica Domnului stă, de la începutul vieții și până la finalul ei, împotriva răului și a păcatului, păstrându-se curată și redând lui Dumnezeu firea umană în frumusețea ei neîntinată cu păcate personale. Așa Logosul divin a putut sălășlui în ea și a luat trup în pântecul ei.

Întruparea Cuvântului este nu numai lucrarea Sfintei Treimi, ci și rodul voinței și credinței Mariei. Fiul lui Dumnezeu nu-și putea alege drept mamă decât pe cel mai bun dintre toți oamenii, cel în care să se vadă scopul pentru care a creat Dumnezeu natura umană și care să fie capabilă să slujească gândului dumnezeiesc de a face posibilă Întruparea. Pentru ca Dumnezeu să poată mântui omenirea era nevoie de o persoană în care dreptatea și curăția să fie prezente la un nivel care să permită Întruparea. Dumnezeu nu vine unde este răutate, unde este păcat sau necredință. Iar Fecioara a adunat în sine toate darurile și harul, așa făcându-se pentru oameni ispășire, sfințire și curăție. Fecioara Maria este ea însăși jertfă de curățire a umanității înainte de marea jertfă a lui Hristos pe Cruce, care ne-a împăcat desăvârșit cu Tatăl.

Sărbătoarea Nașterii Maicii Domnului este una cu multe înțelesuri teologice, care ne cheamă să conștientizăm locul Sfintei Fecioare Maria în planul de mântuire a omenirii, dar și ce mare însemnătate și bucurie reprezintă pentru toți oamenii nașterea de prunci. La începutul anului bisericesc, această sărbătoare este un îndemn pentru fiecare dintre noi să căutăm iubirea Maicii Domnului, cu care, asemenea Fiului ei, îmbrățișează întreaga lume.

În această zi de sărbătoare, rânduită de Biserică la începutul anului bisericesc, suntem chemați „să nimicim sterpiciunea”, nu a trupului, ci a sufletului îndepărtat de Dumnezeu, prin apropierea de Maica Sa, deoarece iubirea ei, precum spune Sfântul Siluan Athonitul, „îmbrățișează întreaga lume și, asemenea Fiului ei, îi este milă de toți și miluiește pe toți”. ❀

SFINȚII CUVIOȘI SIMEON ȘI AMFILOHIE DE LA MĂNĂSTIREA PÂNGĂRAȚI

Biserica Ortodoxă sărbătorește la 7 septembrie pe Sfinții Cuvioși Simeon și Amfilohie de la Pângărați. Canonizați de Sinodul Bisericii Ortodoxe Române la data de 7 martie 2008, sfinții sunt pomeniți în data de 7 septembrie.

Sf. Cuv. Simeon de la Pângărați

S-a născut la începutul secolului al XV-lea într-un sat din apropierea orașului Piatra Neamț, în timpurile lui domnitor Alexandru cel Bun (1400-1432). Încă din tinerețe era râvnitor pentru cele dumnezeiești, alegând viața monahală și intrând în obștea Măn. Bistrița. După multă nevoiță și ascultare, sporind duhovnicește, s-a retras la liniște, împreună cu încă doi ucenici ai săi, în anul 1432, pe malul stâng al pârâului Pângărați. Aici, Cuviosul și-a făcut o chilie din bârne de brad, într-o frumoasă poiană, unde s-a nevoit, cu ucenicii săi, în rugăciuni neîncetate, încât așezământul lui a devenit cunoscut sub numele de „Sihăstria lui Simeon”.

Auzind Sfântul Voievod Ștefan cel Mare (1457-1504) de nevoița Cuviosului, i-a dăruit ajutor să înalțe o mică biserică de lemn, cu hramul Sf. Mare Mc. Dimitrie, Izvorătorul de Mir. La sfințirea ei de către mitropolitul Teoctist I, Cuv. Simeon a fost hirotonit preot, devenind astfel primul întemeietor și egumen al Măn. Pângărați, ce s-a numit până în 1508 „Schitul lui Simeon”. Aici a adunat în jurul său mulți ucenici, sporind în nevoiță și rugăciune și învrednicindu-se de darul vindecării bolilor și al înainte-vederii. De binecuvântarea lui se bucurau credincioșii, dar și înalții dregători și chiar Sfântul Voievod Ștefan cel Mare, care-i cerea sfatul pentru el și pentru țară.

Prin îngăduința lui Dumnezeu, în anul 1476, când au năvălit turcii asupra Moldovei și au biruit la Războieni, Cuv. Simeon, după ce s-a rugat pentru domn și pentru țară ca să-i scape din mâinile cotropitorilor, și-a luat ucenicii și s-a stabilit la Măn. Cașva, în ținutul Mureșului. Aici, în toamna aceluiași an, s-a mutat la cele veșnice, fiind îngropat în această mănăstire.

Spre sfârșitul anului 1484, după ce s-a așezat pacea în țară, Sfântul Voievod Ștefan i-a adus sfintele moaște într-o raclă și le ținea în vistieria sa cu cinste. Apoi, luând o parte din ele, le-a oprit pentru binecuvântare, iar rămășița sfintelor lui moaște le-a îngropat în Cetatea Sucevei.

Sf. Cuv. Amfilohie de la Pângărați

S-a născut în anul 1487, în Țara de Sus a Moldovei. Și-a început viața monahală de tânăr la Măn. Moldovița, de unde a venit la Pângărați în anul 1508. Aici a fost ales de toți viețuitorii părinte duhovnicesc, conducând obștea Mănăstirii timp de 56 de ani. Despre viața lui vorbește ieromonahul Anastasie de la Moldovița, care l-a cunoscut îndeaproape: „Din copilăria sa el s-a nevoit în viața călugărească, fiind mărturisit de toți pentru faptele lui cele bune. Era scriitor foarte iscusit,

postitor, răbdător și ostenitor în toată nevoița duhovnicească”. Datorită nevoițelor sale, Hristos și ocrotitorul Mănăstirii, Sf. Dimitrie, au rânduit ca domnitorul Alexandru Lăpușeanu (1552-1561; 1564-1568) să zidească la Pângărați o biserică nouă, în locul celei vechi de lemn, care fusese arsă de turci. Aceasta a fost sfințită de mitropolitul Grigorie al Sucevei în anul 1560.

În anul 1566, Sfântul a adunat pe toți fiii săi duhovnicești, le-a dat ultimele povețe, a lăsat egumen în locul său pe ieromonahul Teodorit, iar el s-a retras la mănăstirea lui de metanie, Moldovița. Aici, fericitul Amfilohie a primit marele și îngerescul chip al schimniciei sub numele de Enoh și s-a nevoit timp de încă 4 ani. În anul 1570, cunoscându-și mai înainte sfârșitul și împărtășindu-se cu Sfintele Taine, s-a mutat la cele veșnice, fiind îngropat de ucenicii săi. ❖

De mâine începe un nou an școlar

Niciodată parcă nu a început un an școlar cu atât de multe întrebări, neliniști și lipsă de perspectivă. Educația tinerilor acestei țări nu a primit în ultimii 35 de ani în nici un an atât de mult doritul procent de 6% din bugetul țării. El a ajuns la maxim 3,6%. De aceea, problemele și greutățile învățământului nu au fost decât sporadic depășite, iar învățământul românesc este departe chiar și de ceea ce a fost în anii comunismului.

La toate acestea, în loc să încercăm măcar să menținem pe linia de plutire învățământul, actualul ministru al educației „salvează” bugetul României tăind din pix fondurile școlilor printr-o „nevinovată” adăugare la norma didactică a profesorilor 2 sau 4 ore, apoi, pentru completarea aceleiași norme unii profesori sunt obligați să predea și alte materii din aria lor curriculară sau chiar fără nicio legătură cu materia de bază! Creșterea, iarăși

„nevinovată”, a numărului de elevi din clase duce la grave dezechilibre în funcționarea școlilor. Mai gravă, însă, este comasarea școlilor care nu au 500 de elevi, măsură care duce la șubrezirea calității învățământului, dar mai ales, de neiertat, desființarea școlilor din mediu rural. Așadar, un atac asupra calității învățământului și asupra comunităților rurale.

Acestea sunt motivele pentru care anul acesta școala nu va începe ca și în alți ani, cu momentul festiv și cu binecuvântarea preoților. Cu toate acestea, sper ca profesorii, părinții și elevii să găsească o cale de a merge mai departe, de a găsi soluții ca anii de școală ai copiilor să nu se risipească în detrimentul acestora. Curaj tuturor, cu purtarea de grijă a lui Dumnezeu, cu multă rugăciune și cu un mare efort al părinților de a decide și a face ce trebuie pentru copiii lor! ❖

Maria Buleu, teolog

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 7-14 SEPTEMBRIE 2025

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 07.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci (Convorbirea lui Iisus cu Nicodim) Utrenia, Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Litie, Acatist
Luni 08.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Nașterea Maicii Domnului – Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 10.09	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	16 ³⁰ -18 ³⁰	Sfântul Maslu
Vineri 12.09	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Litie, Acatist
Sâmbătă 13.09	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie cu Litie
Duminică 14.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Înălțarea Sfintei Cruci – Utrenia, Sfânta Liturghie